

A gândi și a face

Trebuia să meargă la școală și să-și facă prieteni noi. Iris nu era deloc încântată de asta. Era timidă și îi lua mult timp până începea să se simtă în largul ei într-un grup.

De multe ori i se părea că spune lucruri nepotrivite în fața străinilor.

În fond, cum se leagă prietenii? Când era mai mică, părea că totul venea de la sine. Acum însă, i se părea că trebuie să depună un efort foarte mare pentru a se apropia de cineva.

Vacanța de vară era pe sfârșite, iar toamna își făcea tot mai mult simțită prezența.

Iris încercase să nu se gândească la asta în ultimele săptămâni de vacanță, dar acum nu mai putea să ignore realitatea.

Mama îi vorbise des, în ultimele zile, despre începutul școlii. Îi spusese că trebuia să mai cumpere un atlas și că ghiozdanul trebuia înlocuit.

În plus, găsea în cutia poștală reclame și oferte pentru lucruri necesare la școală.

Era de parcă nu mai avea voie să se bucure de ultimele zile de vacanță, de parcă altfel ar fi uitat că școala urma să înceapă. Chiar nu avea cum să nu-și amintească.

Iris s-a uitat la mama ei, care i-a citit în privire nesiguranța.

— O să fie bine, a încercat ea să o încurajeze.

Iris a zâmbit ușor și și-a îmbrățișat mama.

În ultimele zile de vacanță, Iris și Damian au fost nevoiți să se ducă mai devreme la culcare, în ciuda protestelor. Nu era de mirare că niciunul nu reușea să adoarmă ușor. Afară încă era lumină și, în plus, aveau emoții pentru începutul anului școlar.

— Mai citești mult? l-a întrebat Iris pe fratele ei care stătea întins pe pat, uitându-se la benzi desenate cu supereroi.

— Nu știu.

— Nu pot să dorm. Mă gândesc tot timpul la ziua de mâine...

Damian a oftat. Era evident că voia să continue să citească. Iris s-a întins pe spate și se uita la stelele fosforescente lipite pe tavan.

— Crezi că mama și tata vor mai fi vreodată împreună?

Întrebarea l-a luat prin surprindere pe Damian, care a închis cartea brusc.

— Ce tot spui?

— Era o simplă întrebare, a răspuns Iris.

— Sper că nu vor mai fi împreună, a continuat fratele ei.

Îl urăsc pe tata.

Iris știa că nu era adevărat.

Damian și-a întors privirea spre Iris și a zis:

— Dar de ce întrebă asta acum?

Apoi și-a deschis din nou cartea cu benzi desenate.

— Pur și simplu, a răspuns fata.

— Nu te mai gândi la asta, a spus Damian ușor iritat și a început să citească din nou.

Iris nu a mai spus nimic.

Mare și mic

Când a ajuns la terenul de joacă din curtea școlii, lui Iris îi pierise curajul.

Școala era mare! Nu se putea compara cu cea din sat, unde cunoștea pe toată lumea și se simțea în largul ei.

Acum se simțea mică. Pe terenul de joacă erau mulți elevi, iar mare parte din ei stăteau în grupuri. Mama îi spusese că, probabil, nu va fi singura nou-venită, și poate avusese dreptate. Ici-colo, Iris a zărit câte un copil stând singur.

„Să nu-ți fie frică să vorbești cu oamenii”, a auzit vocea mamei, în gând, încurajând-o.

Iris și-a făcut curaj și s-a îndreptat spre un băiat care părea de aceeași vârstă cu ea. Oare nici el nu cunoștea pe nimeni?

— Hei, Tiago! a strigat cineva.

Băiatul s-a întors, iar doi dintre prietenii lui au bătut palma cu el. Băiatul, care se numea Tiago, a început să râdă.

Iris se simțea stingherită.

Puțin mai departe, se afla Damian, dar el nu o observase.

Stătea cu câțiva colegi de aceeași vârstă și părea că se simte în largul lui.

Iris putea ghici deja despre ce vorbeau.

Din ghiozdanele celor trei băieți ieșea jumătate de skateboard.

Lui Damian îi plăcea să se dea cu skateboardul pe care îl lua peste tot cu el, deși mama nu era încântată de acest lucru.

Cu o zi în urmă, când mama îi spusese că își va face prieteni la școală, Damian zisese că skateboardul îi era de ajuns. Îl primise în dar de la tatăl lui.

Damian era cu un an mai mic decât Iris și își făcea prieteni cu ușurință.

Iris a ezitat dacă să meargă la Damian, dar a decis să-și continue drumul.

— Toți elevii din clasa a VI-a să meargă la sala de sport! s-a auzit o voce în difuzorul montat deasupra terenului de joacă.

În sala de sport păreau să fie peste două sute de elevi.

Iris a încercat să găsească în mulțime o față cunoscută, dar în afară de Damian, nu cunoștea pe nimeni.

— Dragi elevi din clasa a VI-a, bine ați venit la Școala „Sfântul Martin”! s-a auzit vocea unui bărbat.

Iris a presupus că ar fi directorul, mai ales după costumul pe care îl purta.

Și avea dreptate. Bărbatul s-a prezentat ca fiind directorul și a glumit spunând că spera să nu se vadă prea des cu el în timpul anului școlar. Sau, cel puțin, să nu fie nevoie.

Câțiva băieți au început să râdă.

Directorul i-a strigat pe nume pe elevii din clasa a VI-a A. Aceștia s-au grupat și au părăsit încăperea.

— Urmează clasa a VI-a B! a anunțat el după aceea.

Au fost rostite din nou mai multe nume, printre care și cel al lui Iris.

— Cei nouăsprezece elevi ai doamnei Dima o pot urma în sala de clasă, a zis directorul.

Iris s-a alăturat grupului și s-a îndepărtat împreună cu ceilalți.

Clasa arăta ca orice clasă obișnuită dintr-o școală normală, și-a spus Iris. Douăsprezece bănci identice, scaune, o tablă și o catedră.

Spera că, mai târziu, vor putea decora clasa.

Când elevii au intrat în clasă, lui Iris i s-a părut că au făcut mult zgomot.

Și-a ales un loc de pe al treilea rând.

Din fericire, o fată s-a așezat lângă ea.

— Bună! Eu sunt Anais. Tu nu cumva ești...?

Iris s-a uitat surprinsă la fata de lângă ea. Acum o recunoștea. La fel ca ea, Anais mergea la aceeași școală de muzică, dar cânta la alt instrument (pe care Iris nu și-l putea aminti acum), motiv pentru care erau în clase diferite.

Faptul că recunoștea pe cineva din clasă a făcut-o să se simtă mai liniștită.

Când Iris a vrut să o întrebe pe Anais la ce instrument cântă, profesoara a luat cuvântul.

Doamna Dima s-a prezentat: era diriginta lor și urma să le predea matematică și științele naturii.

Și-a scris numele pe tablă cu litere mari.

N. Dima.

Iris s-a întrebat care era prenumele doamnei.

Apoi, a venit rândul elevilor să se prezinte.

Lui Iris nu îi plăcea deloc acest moment. Avea emoții de fiecare dată când trebuia să vorbească în fața unui grup.

— Eu sunt Lucas și nu-mi place la școală, a spus un băiat blond de pe al doilea rând.

Toți au izbucnit în râs și chiar și doamnei Dima i s-a părut amuzant.

Era clar că majoritatea elevilor se cunoșteau deja din anul anterior. Iris se simțea ca o intrusă.

— Acum este rândul tău, i-a spus doamna Dima. Te rog să te prezinți!

Colegii din fața ei s-au întors curioși. Iris a avut impresia că o priveau de parcă ar fi fost o ființă ciudată, venită din altă lume.

— Mă numesc Iris și sunt nou-venită la această școală, a spus ea aproape șoptit.

— Bine ai venit, Iris! a răspuns doamna Dima.

Colegul de bancă al băiatului blond i-a șoptit acestuia ceva la ureche, iar el a început să râdă.

Iris a simțit cum obrazii i se înroșesc.

„Nu te înroși”, și-a spus ea în gând, dar, oricât de tare încerca, simțea cum se înroșește din ce în ce mai mult.

— Roșia Iris, i s-a părut că aude în jur.

Sau poate doar și-a spus ea însăși așa?

Restul zilei a trecut repede. Nou-veniții, printre care și Iris, au făcut un tur al școlii.

Oare se va putea adapta vreodată aici? Oare se va simți vreodată aici ca acasă? Oare anul viitor avea să zâmbească, gândindu-se la ziua asta?

Lecțiile au început la ora nouă și jumătate, deși nu puteau fi numite lecții, deoarece nu li s-a predat nimic.

„Lecții sunt lucrurile cu care rămâi după ce a fost ștearsă tabla”, citise Iris undeva, la un moment dat.

Profesorii le-au explicat cât de importantă era materia fiecăruia dintre ei și ce materiale trebuiau să aibă elevii la ore. Era o listă lungă.

Lui Iris i-a plăcut un profesor mai mult decât toți ceilalți. Părea că unii nu mai râseseră de ani de zile, iar de alții îi era pur și simplu teamă.

Doamna profesoară de desen i s-a părut o persoană plăcută, poate și pentru că predă una dintre materiile ei preferate. Lui Iris îi plăcea să deseneze și era chiar pricepută.

La fosta ei școală, orele de desen erau adevărate momente de relaxare. Iris putea să se detensioneze și să viseze cu ochii deschiși, în timp ce culorile de pe foaia ei formau, încetul cu încetul, o imagine armonioasă. Oare s-ar fi putut întâmpla același lucru și la noua școală?

Iris nu a îndrăznit să pună nicio întrebare, deși profesorii i-au încurajat în acest sens.

După toată activitatea și toate fețele noi, s-a auzit, în sfârșit, mult așteptatul clopoțel care anunța pauza.

Din fericire, era prima zi de școală, iar elevii plecau mai devreme acasă.

Totuși, câteva fete din clasă au rămas la școală și părea că nu se grăbesc să plece.

Iris, în schimb, s-a îndreptat spre parcare de biciclete.

Ar fi fost o minune să-și găsească repede bicicleta.

„Blocul 2, parcare 4, alea 3, numărul 6”, scria pe o hârtie mototolită pe care o ținea în mână. Consilierul educațional le spusese elevilor veniți cu bicicleta că acela era un loc provizoriu pentru biciclete. Iris se gândea că peste câteva zile avea să știe pe de rost unde își parcase bicicleta și chiar atunci avea să primească un alt loc de parcare.

Se anunța un an școlar greu din toate punctele de vedere.

— Vreau să-mi povestești totul despre noua ta școală, i-a spus mama entuziasmată.

— Nu sunt multe de povestit, a răspuns Iris fără entuziasm. E o școală mare și avem zece profesori diferiți.

— Dar colegii cum sunt? Ai vorbit cu ei?

Iris a ridicat din umeri și a răspuns:

— Nu prea. Însă este o fată...

Nu a mai apucat să termine fraza, fiindcă Damian a intrat în bucătărie cu skateboardul sub braț. I-a dat mamei un pupic pe obraz, iar ea l-a întrebat cum i-a fost ziua.

— A fost bine, a răspuns el și s-a așezat pe canapea obosit, dar mulțumit. Am în clasă un coleg, Tom, care este pasionat de skateboarding ca și mine. A câștigat chiar și premii la competițiile la care a participat. E grozav!

Mama a zâmbit, apoi s-a uitat spre Iris.

— Ce voiai să-mi mai spui, draga mea?

Iris i-a povestit despre Anais.

— Sunt convinsă că peste câteva luni vei avea la fel de multe prietene ca înainte, i-a zis mama cu blândețe.

„Ca înainte...” Suna ca un capitol încheiat.